

פרק 17

איתור ההשערה

יום חמישי.

ליתר דיוק, 7:24 בבוקר יום חמישי.

הארי ישב על מיטתו, ספר לימוד נח ברפיון בידיו הדוממות.

להארי צץ הרגע רעיון לניסוי מבריק באמת.

משמעותו הייתה שעה נוספת של המתנה עד ארוחת הבוקר, אבל בשביל זה היו לו חטיפי דגנים. לא, הרעיון הזה היה חייב להיבחן עכשיו ומיד, ברגע זה ממש.

הארי הניח את ספר הלימוד בצד, זינק מהמיטה, רץ לצדה האחר, שלף את קומת המרתף של התיבה שלו, רץ במורד המדרגות והתחיל להזיז קופסאות ספרים. (הוא באמת יצטרך לפרוק אותן ולהשיג כונניות ספרים בשלב מסוים, אבל כרגע הוא היה באמצע תחרות קריאת ספרי לימוד עם הרמינוני והוא היה בפיגור, אז לא היה לו זמן.)

הארי מצא את הספר שחיפש ורץ בחזרה למעלה.

הילדים האחרים התכוננו לרדת לארוחת הבוקר באולם הגדול ולהתחיל את היום.

"סליחה, אתה מוכן בבקשה לעשות משהו בשבילי?" אמר הארי. הוא דפדף באינדקס של הספר בעודו מדבר, גילה באיזה עמוד מופיעים עשרת אלפים המספרים הראשוניים, דפדף לעמוד הזה ודחף את הספר לעבר אנתוני גולדשטיין. "תבחר שני מספרים תלת ספרתיים מהרשימה הזאת. אל תגיד לי אותם. תכפיל אותם זה בזה ותגיד לי רק את המכפלה. אה, ותוכל לחזור על זה ליתר ביטחון? בבקשה תוודא ממש טוב שהגעת לתשובה הנכונה. אני לא בטוח מה יקרה לי או ליקום אם תטעה בחישוב."

העובדה שאנתוני אפילו לא טרח לומר משהו כמו "מה נפל עליך פתאום?" או "זה נשמע ממש מוזר. למה אתה מבקש?" או "מה זאת אומרת שאתה לא בטוח מה יקרה ליקום?" העידה לא מעט על החיים במעונות רייבנקלו בימים האחרונים.

אנתוני לקח את הספר בשתיקה והוציא קלף וקולמוס. הארי הסתובב ועצם את עיניו, כדי לוודא שהוא לא רואה שום דבר, דילג קדימה ואחורה וקיפץ מעלה ומטה בחוסר סבלנות. הוא הוציא דפדפת ועיפרון מכני והתכונן לכתוב.

"אוקיי", אמר אנתוני, "מאה שמונים ואחת אלף, ארבע מאות עשרים ותשע."

הארי כתב 181,429. הוא חזר בקול על מה שכתב, ואנתוני אישר.

ואז רץ הארי בחזרה אל קומת המרתף של התיבה שלו, הציץ בשעונו (השעון הורה על 4:28, כלומר 7:28) ועצם את עיניו.

כעבור כשלושים שניות שמע הארי קול צעדים ואחריו את קול הסגירה של קומת המרתף של התיבה. (הארי לא היה מודאג שייחנק. לחש טיהור אוויר אוטומטי היה חלק ממה שקיבל מי שהיה מוכן לקנות תיבה **ממש** איכותית. קסם היה דבר פשוט נפלא, שלא היה צריך לדאוג לגבי חשבונות חשמל.)

ובשהארי פקח את עיניו, הוא ראה בדיוק את מה שקיווה לראות – פיסת נייר מקופלת שנחה על הרצפה, מתנה מעצמו העתידי.

פיסת הנייר הזאת תיקרא "נייר 2".

הארי קרע פיסת נייר מהדפדפת שלו.

פיסת הנייר הזאת תיקרא "נייר 1". זו הייתה, כמובן, אותה פיסת נייר. אם מישהו היה מסתכל מקרוב, הוא היה אפילו רואה שהקצה הקרוע זהה.

הארי חזר במחשבתו על האלגוריתם שעמד לבצע.

אם הארי יפתח את נייר 2 והוא יהיה ריק, הוא יכתוב "101×101" על נייר 1, יקפל אותו, ילמד במשך שעה, יחזור בזמן, יזרוק את נייר 1 (שבכך יהפוך לנייר 2) ויעלה לאכול ארוחת בוקר עם שותפיו לחדר.

אם הארי יפתח את נייר 2 וימצא שם שני מספרים, הוא יכפיל את שני המספרים זה בזה.

אם המכפלה שלהם תהיה 181,429, הארי ירשום את שני המספרים הללו על נייר 1 וישלח את נייר 1 אחורה בזמן.

אם לא, הארי יוסיף 2 למספר שמימין ויכתוב את זוג המספרים החדש על נייר 1. אלא אם כן זה יהפוך את המספר שמימין לגדול מ-997, ובמקרה זה יוסיף הארי 2 למספר שבצד שמאל ויכתוב 101 בצד ימין.

ואם על נייר 2 יהיה כתוב 997×997 , הארי ישאיר את נייר 1 ריק.

מה שאומר שלולאת הזמן היציבה היחידה היא זו שבה נייר 2 מכיל את שני הגורמים הראשוניים של 181,429.

אם זה יעבוד, הארי יוכל להשתמש בשיטה הזאת כדי למצוא כל תשובה שקל לבדוק אבל קשה למצוא. הוא לא יראה **רק** ש- $P=NP$ ברגע שיש לך מחולל זמן; הטריק הזה היה **כללי יותר** מזה. הארי יוכל להשתמש בו כדי למצוא קודים של מנעולים או סיסמאות מכל סוג. אולי אפילו את הכניסה לחדר הסודות של סלית'רין, אם יצליח למצוא דרך שיטתית לתאר את כל המקומות בהוגוורטס. זה יהיה צ'יט מדהים אפילו לפי הסטנדרטים שלו.

הארי הרים את נייר 2 ביד רועדת, ופתח אותו.

על נייר 2 היה כתוב בכתב יד רועד מעט:

אל תתעסק עם הזמן

הארי כתב **"אל תתעסק עם הזמן"** על נייר 1 בכתב יד רועד מעט, קיפל אותו היטב והחליט לא לעשות עוד ניסויים מבריקים באמת הקשורים בזמן לפחות עד שיהיה בן חמש-עשרה.

למיטב ידיעתו של הארי, זו הייתה תוצאת הניסוי המפחידה ביותר בכל תולדות המדע.

הארי התקשה מעט להתרכז בספר הלימוד שלו בשעה שלאחר מכן.

כך התחיל יום חמישי של הארי.

יום חמישי.

ליתר דיוק, 15:32 אחר הצהריים ביום חמישי.

הארי וכל שאר הבנים מהשנה הראשונה עמדו עם מדאם הוץ' על מדשאה מחוץ לטירה, ליד מלאי המטאטאים של הוגוורטס. הבנות ילמדו לעוף בנפרד. מתברר שמשום מה בנות אינן רוצות ללמוד לרכוב על מטאטאים בנוכחות בנים.

הארי הרגיש קצת מעורער לאורך כל היום. הוא פשוט לא הצליח להפסיק לתהות כיצד נבחרה דווקא לולאת הזמן היציבה **הזאת** מתוך מה שהיה, בדיעבד, מרחב אפשרויות גדול למדי.

וגם: באמת? **מטאטאים**? הוא עומד לעוף על משהו שהוא בעצם מקטע של חד-ממדי? זאת לא בערך הצורה הכי פחות יציבה שאפשר למצוא, למעט לנסות להיאחז בגולה חסרת ממדים? מי בחר את העיצוב **הזה** לכלי תעופה, מכל האפשרויות הקיימות? הארי טיפח תקווה שמדובר רק בביטוי, אבל לא, הם עמדו מול מה שנראה מכל בחינה כמו מטאטאי מטבח רגילים מעץ. האם מישהו נתפס על הרעיון של מטאטאים ולא הצליח לחשוב על שום דבר אחר? זה היה חייב להיות ההסבר לכך. אין סיכוי בעולם שהעיצובים **המיטביים** לניקוי מטבחים ולתעופה יתגלו במקרה כזהים אם מפתחים אותם מאפס.

היה זה יום בהיר עם רקיע תכול ושמש מאירה שרק חיכתה להיכנס לאנשים לעיניים ולסנוור אותם אם ינסו לעופף בשמים. הקרקע הייתה צחיחה, הדיפה ריח של יובש ומגעה היה משום מה קשה מאוד תחת נעליו של הארי.

הארי הזכיר לעצמו שוב ושוב שהשיעור הזה אמור לפנות למכנה המשותף הנמוך ביותר של ילדים בני אחת-עשרה ושזה לא יכול להיות עד כדי כך קשה.

"שימו את יד ימין שלכם מעל למטאטא, או את יד שמאל אם אתם שמאליים," קראה מדאם הוץ'. "ואמרו, **עלה!**"

"עלה!" צעקו כולם.

המטאטא קפץ בהתלהבות אל ידו של הארי.

מה ששם את הארי בראש הכיתה, לשם שינוי. מתברר שלומר "עלה!" זה הרבה יותר קשה ממה שזה נראה, ורוב המטאטאים התגלגלו על הקרקע או ניסו להימלט בזחילה מרוכביהם המיועדים.

(הארי היה כמובן מוכן להתערב שהרמיוני הצליחה לפחות כמוהו אם לא יותר כשהגיע תורה לנסות, מוקדם יותר באותו היום. לא יכול להיות שום דבר **שהוא** יצליח בו בניסיון הראשון ויבלבל את הרמיוני, ואם דווקא היה כזה ויתברר שמדובר ב**רכיבה על מטאטא** ולא משהו אינטלקטואלי, הארי פשוט ימות.)

עבר זמן מה עד שכולם החזיקו לפנייהם מטאטא. מדאם הוץ' הראתה להם איך לעלות עליו ואז עברה במדשאה ותיקנה אחיזות ועמידות. נראה שאפילו הילדים שהורשו לעוף בבית לא למדו לעשות זאת כהלכה.

מדאם הוץ' סקרה את קבוצת הילדים והנהנה. "ועכשיו, כשאשמיע שריקה במשרוקית שלי, אני רוצה שכולכם תבעטו באדמה, חזק."

הארי בלע רוק וניסה לשכך את תחושת הבחילה שאחזה בבטנו.

"שמרו על יציבות במטאטאים, עלו מטר או שניים באוויר, וחזרו מיד לקרקע על ידי הישענות קלה קדימה. המתינו לשריקה – שלוש – ארבע –"

אחד המטאטאים המריא בפראות בליווי צרחות של ילד – צרחות של אימה, לא של עונג. הילד הסתחרר בקצב נורא כשעלה והם ראו רק הבלחים של פניו הלבנות –

ואז, כאילו בהילוך אטי, זינק הארי מהמטאטא שלו וחיפש את שרביטו, אפילו שלא ממש ידע מה הוא מתכנן לעשות איתו. הוא היה בדיוק בשני שיעורי לחשים, והאחרון שבהם אכן עסק בלחש הריחוף, אבל הארי הצליח להטיל את הלחש בהצלחה רק פעם אחת מתוך שלוש והוא בטח לא היה מסוגל להרחיף אנשים שלמים –

אם יש בי איזה כוח סמוי, שיגלה את עצמו עכשיו!

"חזור לכאן, ילד!" צעקה מדאם הוץ' (זאת הייתה מוכרחה להיות ההוראה הכי פחות מועילה להתמודדות עם מטאטא שיצא משליטה **שמורה לתעופה** יכולה לתת, וחלק אוטומטי לחלוטין במוחו של הארי הוסיף את מדאם הוץ' לרשימת המטומטמים שניהל בראשו.)

והילד הועף מהמטאטא.

נפילתו נראתה אטית מאוד בהתחלה.

"זינגארדיום לביוסה!" צעק הארי.

הלחש נכשל. הוא הרגיש את זה קורה.

נשמע **בום** וקול פיצוח מרוחק, והילד שכב על הדשא עם הפנים למטה.

הארי החזיר את שרביטו למקומו ושעט קדימה במלוא המהירות. הוא הגיע אל הילד יחד עם מדאם הוץ', והארי שלח יד לתוך נרתיקו וניסה להיזכר אוי אלוהים איך קראו לזה לא משנה הוא פשוט ינסה "ערכת ריפוי!" והיא צצה בידו ו -

"יד שבורה", אמרה מדאם הוץ'. "תירגע, ילד, הוא בסך הכול שבר את היד!"

הארי חווה מעין קרטוע פנימי כשהמוח שלו יצא ממצב פניקה.

חבילת הריפוי המשודרגת למצבי חירום נחה פתוחה לפניו, וידו אחזה במזרק של אש נוזלית, שהיה שומר על אספקת החמצן למוחו של הילד אם הוא היה שובר את מפרקתו.

"אמממ..." אמר הארי בקול רועד למדי. לבו פעם חזק כל כך עד שהוא בקושי שמע את עצמו מתנשם. "עצם שבורה... כן... חוט קיבוע?"

"זה רק למקרי חירום", ירתה מדאם הוץ'. "תחזיר את זה למקום. הוא בסדר." היא רכנה מעל הילד והושיטה לו יד. "קום, ילד - הכול בסדר, קום בזהירות!"

"את לא מתכוונת להכריח אותו לרכוב שוב על המטאטא, נכון?" אמר הארי בבעתה.

מדאם הוץ' ירתה בהארי מבט זועם. "ברור שלא!" היא משכה בידו הבריאה של הילד והקימה אותו על רגליו - הארי הבחין בתדהמה שזה **שוב** נוויל לונגבוטום, מה **הקטע** איתו? - והסתובבה לעבר כל הילדים שצפו בהם. "אני אוסרת עליכם לזוז בזמן שאני לוקחת את הילד הזה למרפאה! השאירו את המטאטאים האלה שם, או שאני אדאג שיסלקו אתכם מהווגוורטס לפני שתספיקו להגיד 'קווידיץ'. בוא, חמוד."

ומדאם הוץ' הלכה משם עם נוויל, שלפת את ידו וניסה להשתלט על היבבות שלו.

כשהם יצאו מטווח שמיעה, אחד מתלמידי סלית'רין התחיל לצחקק.

זה הצית את השאר.

הארי הסתובב והביט בהם. זה נראה כמו זמן טוב לנסות לזכור כמה פרצופים.

ואז ראה הארי את דראקו הולך לעברו בעצלתיים, מלווה במר קראב ובמר גויל. מר קראב לא חיך. מר גויל חיך במופגן. דראקו עצמו עטה ארשת מוקפדת, שרעדה לפרקים, ומכך הסיק הארי שדראקו חושב שכל הסיפור הזה משעשע להחריד אבל אינו רואה כיצד הוא יכול להשיג יתרון פוליטי בכך שיצחק על זה כאן ועכשיו במקום בצינוק של סלית'רין אחר כך.

"ובכן, פוטר", אמר דראקו בקול נמוך שלא נשמע למרחוק, עדיין עם אותה ארשת מוקפדת הרועדת לפרקים, "רק רציתי לומר שכשאתה מנצל מצב חירום כדי להפגין מנהיגות, כדאי לך להיראות כאילו אתה בשליטה מלאה, במקום, נגיד, להיכנס לפניקה מוחלטת." מר גויל צחקק ודראקו ירה בו מבט מצמית. "אבל כנראה שזכית בכמה נקודות בכל מקרה. אתה צריך עזרה עם סידור ערכת הריפוי הזאת?"

הארי הפנה את מבטו לערכת הריפוי, מה שאפשר לו להסתיר את פניו מדראקו. "נראה לי שאני מסתדר", אמר הארי. הוא החזיר את המזרק למקומו, סגר את המנעולים וקם על רגליו.

ארני מקמילן הגיע בדיוק כשהארי האכיל את נרתיק עור המוק שלו בערכה.

"תודה לך, הארי פוטר, בשם כל בית הפלפאף", אמר ארני מקמילן ברשמיות. "זה היה ניסיון טוב ורעיון טוב."

"אכן רעיון טוב", אמר דראקו. "ולמה אף אחד מהפלפאף לא שלף את השרביט שלו? אולי אם **כולכם** הייתם עוזרים במקום רק פוטר, הייתם יכולים לתפוס אותו. חשבתי שאנשי הפלפאף אמורים לעזור זה לזה?"

ארני נראה קרוע בין כעס לבושה משתקת. "לא חשבנו על זה בזמן –"

"אה", אמר דראקו, "לא **חשבתם** על זה. זו כנראה הסיבה שעדיף חבר אחד מרייבנקלו מאשר כל בית הפלפאף."

אוי, לעזאזל, איך הארי אמור לנהל את זה... "אתה לא עוזר", אמר הארי בנימה רגועה, בתקווה שדראקו יפרש את זה בתור **אתה מפריע לתוכניות שלי, בבקשה תסתום**.

"הי, מה זה?" אמר מר גויל. הוא התכופף אל הדשא והרים חפץ בגודל של גולה גדולה, כדור זכוכית שנראה כאילו הוא מלא במערבולת של עשן לבן.

ארני מצמץ. "כדור הזיכרון של נוויל!"

"מה זה כדור זיכרון?" שאל הארי.

"הוא זוהר באור אדום אם שכחת משהו", אמר ארני. "אבל הוא לא אומר לך מה שכחת. תן לי את זה, בבקשה, ואני אחזיר את זה לנוויל אחר כך." ארני הושיט את ידו.

חיוך פתאומי הבליח על פניו של מר גויל והוא הסתובב והחל לרוץ.

מרוב הפתעה ארני המשיך לרגע לעמוד, ואז צעק "הי!" ורץ אחרי מר גויל.

ומר גויל תפס מטאטא, עלה עליו בתנועה חלקה אחת והמריא.

פיו של הארי נפער בתדהמה. מדאם הוץ' לא אמרה שדבר כזה יביא **לסילוקו?**

"איזה אידיוט!" סינן דראקו. הוא פתח את פיו לצעוק –

"הי!" צעק ארני. "זה של נוויל! **תחזיר את זה!**"

התלמידים מסלית'רין התחילו לשרוק ולהריע.

פיו של דראקו נסגר בנקישה. הארי קלט את הבעת ההיסוס הפתאומית שהופיעה על פניו.

"דראקו, " אמר הארי בשקט, "אם לא תצווה על האידיוט הזה לחזור לקרקע, המורה תחזור ו – "

"בוא לקחת את זה, הפֶּלְפֶּלֶף!" צעק מר גויל, ותרועה גדולה עלתה מצד אנשי סלית'רין.

"אני לא יכול!" לחש דראקו. "כולם בסלית'רין יחשבו שאני חלש!"

"ואם יסלקו את מר גויל, " סינן הארי, "אבא שלך יחשוב שאתה אידיוט!"

פניו של דראקו התכווצו בהבעה מיוסרת.

ובאותו הרגע –

"היי, סְחִית'רין, " צעק ארני, "אף אחד לא אמר לך שאנשי הפלפאף עוזרים זה לזה? הפלפאף, שרביטים שלוף!"

ולפתע הרבה מאוד שרביטים הופנו לעבר מר גויל.

כעבור שלוש שניות –

"סלית'רין, שרביטים שלוף!" אמרו כחמישה תלמידים שונים מסלית'רין.

והרבה מאוד שרביטים הופנו לעבר תלמידי הפלפאף.

כעבור שתי שניות –

"גריפינדור, שרביטים שלוף!"

"תעשה משהו, פוטר!" לחש דראקו. **"אני לא יכול להיות זה שיעצור את זה זה חייב להיות אתה! אני אהיה חייב לך טובה רק תחשוב על משהו אתה לא אמור להיות גאון?"**

בתוך כחמש שניות וחצי, כך הבין הארי, משהו יטיל את קללת המלקה השומרית, וכשהכול ייגמר והמורים יסיימו להעיף תלמידים, הבנים היחידים שיישארו בשנה שלו יהיו תלמידי רייבנקלו.

"רייבנקלו, שרביטים שלוף!" צעק מייקל קורנר, שכנראה ממש השתוקק לקחת חלק באסון.

"גרגורי גויל!" צרח הארי. **"אני תובע בעלות על כדור הזכרון של נוויל וקורא אותך לדו קרב!"**

דממה פתאומית השתררה.

"אה, באמת?" קרא דראקו בקול האדיש הרם ביותר שהארי שמע מעודו. **"זה נשמע מעניין. איזה מין דו קרב, פוטר?"**

אמממ...

ההשראה של הארי עצרה ב"דו קרב". איזה מין דו קרב? הוא לא יכול לומר "שחמט" כי דראקו לא יוכל להסכים לזה בלי שזה יראה מוזר, הוא לא יכול לומר "הורדת ידיים" כי מר גויל יקרע אותו –

"מה דעתך על זה?" אמר הארי בקול רם. "גרגורי גויל ואני נעמוד רחוק זה מזה, ואסור יהיה להתקרב לשנינו. לא נשתמש בשרביטים שלנו וגם אף אחד אחר לא. אני לא אזוז מאיפה שאני עומד, וגם הוא לא. ואם אצליח להשיג את כדור הזיכרון של נוויל, אז גרגורי גויל יוותר לאלתר על כל דרישה לכדור הזיכרון שהוא מחזיק וייתן אותו לי."

שתיקה נוספת השתררה כשמבטי ההקלה של האנשים הפכו למבטי בלבול.

"הא, פוטר!" אמר דראקו בקול רם. "אני רוצה לראות אותך עושה את **זה**! מר גויל מסכים!"

"סגרנו!" אמר הארי.

"פוטר, **מה**?" לחש דראקו, כשהוא מצליח איכשהו לעשות זאת בלי להזיז את שפתיו.

הארי לא ידע איך לענות בלי להזיז את השפתיים שלו.

אנשים התחילו להחזיר את שרביטיהם למקומם, ומר גויל נחת בחינניות, פניו מבולבלות למדי. כמה מתלמידי הפלפאף התקדמו לעבר מר גויל, אבל הארי ירה בהם מבט מפציר והם חזרו לאחור.

הארי הלך לעבר מר גויל ועצר במרחק של כמה צעדים ממנו, רחוק מספיק כדי שלא יוכלו לגעת זה בזה.

הארי החזיר את השרביט למקומו לאט ובהפגנתיות.

כל השאר התרחקו.

הארי בלע רוק. היה לו מושג כללי מה הוא **רוצה** לעשות, אבל זה יהיה חייב לקרות כך שאף אחד לא יבין **מה** הוא עשה –

"טוב," אמר הארי בקול רם. "אוקיי..." הוא נשם נשימה עמוקה והרים יד אחת, אצבעותיו מוכנות להקיש. כל אלה ששמעו על הסיפור עם העוגות, כלומר כמעט כולם, עצרו את נשימתם. "**אני מזמן את השיגעון של הוגוורטס! שמחה! לצון! בום בום טראה!**" והארי הקיש באצבעותיו.

הרבה אנשים התכווצו ברתיעה.

ודבר לא קרה.

הארי הניח לדממה להתארך מעט, להתפתח, עד ש...

"אמממ..." אמר מישהו. "זה הכול?"

הארי הסתכל על הילד שדיבר. "תסתכל מולך. אתה רואה את חלקת הקרקע שנראית ריקה, בלי דשא?"

"אמממ... כן," אמר הילד, איזה גריפינדור (דין משהו?).

"תחפור שם."

עכשיו זכה הארי להרבה מבטים מוזרים.

"אמממ... למה?" אמר דין משהו.

"פשוט תעשה את זה," אמר טרי בוט בקול יגע. "אין טעם לשאול למה. סמוך עליי."

דין משהו כרע ברך והחל לגרוף אדמה.

כעבור כדקה קם דין על רגליו. "אין שם כלום," אמר דין.

הא. הארי תכנן לחזור בזמן ולהטמין מפת אוצר שתוביל למפת אוצר נוספת שתוביל לכדור הזיכרון של נוויל שאותו הוא ישים שם אחרי שייקח אותו ממר גויל...

ואז הבין הארי שיש דרך הרבה יותר פשוטה שהרבה פחות מסכנת את סוד מחוללי הזמן.

"תודה, דין!" אמר הארי בקול רם. "ארני, אתה יכול לחפש איפה שנוויל נפל ולראות אם תוכל למצוא את כדור הזיכרון שלו?"

אנשים נראו מבולבלים אפילו יותר.

"פשוט תעשה את זה," אמר טרי בוט. "הוא ימשיך לנסות עד שמשהו יעבוד, ומה שמפחיד זה ש –"

"**חי מרלין!**" אמר ארני בתדהמה. הוא הרים את כדור הזיכרון של נוויל. "הוא **פה!** ממש איפה שהוא נפל!"

"**מה?**" צעק מר גויל. הוא השפיל את מבטו וראה...

...שהוא עדיין מחזיק את כדור הזיכרון של נוויל.

דממה ארוכה למדי השתררה.

"אמממ..." אמר דין משהו, "זה בלתי אפשרי, נכון?"

"זה חור בעלילה," אמר הארי. "הפכתי את עצמי למספיק מוזר כדי להסיח את דעתו של היקום לרגע והוא שבח שגויל כבר הרים את כדור הזיכרון."

"לא, רגע, זאת אומרת, זה **לגמרי** בלתי אפשרי –"

"סליחה, נכון שכולנו עומדים פה ומחכים לעוף על מטאטאים? נכון. אז תסתום. בכל מקרה, ברגע שאניח את הידיים שלי על כדור הזיכרון של נוויל התחרות תסתיים וגרגורי גויל יצטרך לוותר לאלתר על כל דרישה לכדור הזיכרון שהוא מחזיק ולתת אותו לי. אלה היו התנאים, זוכר?" הארי הושיט את ידו וסימן לארני. "פשוט תגלגל אותו לפה, כי אף אחד לא אמור להתקרב אליי, אוקיי?"

"רגע אחד!" צעק תלמיד סלית'רין – בלייז דאביני, שם שהארי לא היה צפוי לשכוח. "אין נדע שזה כדור הזיכרון של נוויל? יכולת פשוט להפיל שם כדור זיכרון **אחר** –"

"הסלית'רין חזק עמו," אמר הארי בחיוך. "אבל אני נותן לך את המילה שלי שהכדור שארני מחזיק הוא הכדור של נוויל. אין תגובה לגבי זה שגרגורי גויל מחזיק."

זאביני הסתובב במהירות לעבר דראקו. "**מאלפוי!** אתה לא באמת מתכוון לתת לו לצאת מזה בשלום –" "שתוק, אתה," רטן מר קראב ונעמד מאחורי דראקו. "מר מאלפוי לא צריך **אותך** בשביל שתגיד לו מה לעשות!"

משרת טוב.

"ההתערבות שלי הייתה עם דראקו, מבית מאלפוי האצילי ועתיק היומין," אמר הארי. "לא איתך, זאביני. עשיתי את מה שמר מאלפוי אמר שהוא רוצה לראות אותי עושה, ובאשר לשיפוט בהתערבות, אני משאיר זאת בידי של מר מאלפוי." הארי הטה את ראשו לעבר דראקו והרים מעט את גבותיו. זה היה אמור להיות מספיק כדי לאפשר לדראקו לשמור על כבודו.

דממה השתררה.

"אתה מבטיח שזה באמת כדור הזיכרון של נוויל?" אמר דראקו.

"כן," אמר הארי. "זה הכדור שיחזור לנוויל ושהיה שלו במקור. וזה שגרגורי גויל מחזיק הולך אליי." דראקו הנהן בהחלטיות. "אם כן, לא אפקפק במילתו של בית פוטר האצילי, לא משנה עד כמה מוזר כל זה היה. ובית מאלפוי האצילי ועתיק היומין יעמוד גם הוא במילתו. מר גויל, תן את זה למר פוטר –"

"הי!" אמר זאביני. "**הוא עדיין** לא ניצח, הוא לא הניח את הידיים על –"

"תפוס, הארי!" אמר ארני והשליך את כדור הזיכרון לאוויר.

הארי תפס את הכדור בקלות – תמיד היו לו רפלקסים טובים. "זהו," אמר הארי, "ניצחתי..."

קולו של הארי דעך. כל השיחות נקטעו.

כדור הזיכרון שבידו בהק בצבע אדום עז, אורו זוהר כמו שמש זעירה והוא מטיל צללים על הקרקע באור היום המלא.

יום חמישי.

ליתר דיוק, 17:09 אחר הצהריים ביום חמישי, במשרדה של פרופסור מקגונגל, אחרי שיעורי התעופה. (כולל שעה נוספת שהארי הגניב באמצע.)

פרופסור מקגונגל יושבה על השרפרף שלה. הארי ישב בכיסא הנאשמים לפני שולחנה.

"פרופסור", אמר הארי בקול עצור, "הסלית'רינים הפנו את השרביטים שלהם על ההפלפאפים, הגריפינדורים הפנו את השרביטים שלהם על הסלית'רינים, איזה **אידיוט** מרייבנקלו צעק 'שרביטים שלוף' והיו לי אולי חמש שניות למנוע מכל העסק להתפוצץ! זה הרעיון היחיד שעלה לי לראש!"

פניה של פרופסור מקגונגל היו מכווצות וכועסות. "**אינך רשאי להשתמש במחולל הזמן בצורה כזאת, מר פוטר!** האם מושג הסודיות נשגב מבינתך?"

"הם לא **יודעים** איך עשיתי את זה! הם פשוט חושבים שאני יכול לעשות דברים ממש מוזרים בהקשת אצבעות! עשיתי דברים מוזרים שאי אפשר לעשות אפילו עם מחוללי זמן, ואני אעשה **עוד** דברים כאלה, אז המקרה **הזה** אפילו לא יבלוט! הייתי **חייב לעשות את זה**, פרופסור!"

"אתה **לא** היית חייב לעשות את זה!" התפרצה פרופסור מקגונגל בבעס. "כל מה שהיית צריך לעשות היה להוריד את **הסלית'רין האנונימי הזה** בחזרה לקרקע ולגרום לתלמידים להוריד את השרביטים! יכולת לאתגר אותו למשחק של טאקי מתפוצץ אבל לא, היית חייב להשתמש במחולל הזמן באופן פומבי ובלתי נחוץ!"

"זה הרעיון היחיד שעלה לי לראש! אני אפילו לא יודע **מה זה** טאקי מתפוצץ. הם לא היו מקבלים משחק שחמט ואם הייתי בוחר בהורדות ידיים הייתי מפסיד!"

"אז היית צריך לבחור בהורדות ידיים!"

הארי מצמצץ. "אבל אז הייתי **מפסיד** –"

הארי השתתק.

פרופסור מקגונגל נראתה **ממש** כועסת.

"אני מצטער, פרופסור מקגונגל", אמר הארי בקול חלוש. "באמת שלא חשבתי על זה, ואת צודקת, הייתי צריך לחשוב, זה היה מצוין אם הייתי חושב על זה, אבל זה פשוט לא עלה בדעתי..."

קולו של הארי דעך. לפתע התחוויר לו שהיו לו **הרבה** אפשרויות אחרות. הוא היה יכול לבקש **מדראקו** להציע משהו. הוא היה יכול לבקש מהקהל... השימוש שלו במחולל הזמן באמת היה פומבי ובלתי נחוץ. היה מרחב אפשרויות עצום, למה הוא בחר דווקא באפשרות **הזאת**?

מכיוון שהוא ראה דרך **לנצח**. לנצח ולזכות בצעצוע חסר משמעות שהמורים היו מחרימים ממר גויל בכל מקרה.

הכוונה לנצח. היא הדבר שהפיל אותו.

"אני מצטער", אמר הארי שוב. "על הגאווה שלי ועל הטיפשות שלי."

פרופסור מקגונגל העבירה יד על מצחה. נראה שחלק מהבעס שלה התפוגג. אבל הקול שלה עדיין נשמע נוקשה. "עוד סצנה אחת כזאת, מר פוטר, ואתה מחזיר את מחולל הזמן. האם זה ברור?"

"כן", אמר הארי. "אני מבין ואני מצטער."

"אם כך, מר פוטר, אתה רשאי להשאיר אצלך את מחולל הזמן לעת עתה. ובהתחשב בגודל האסון שמנעת, בסופו של דבר, לא אוריד נקודות לרייבנקלו."

חוץ מזה שלא תוכלי להסביר על מה הורדת אותן. אבל הארי היה חכם מכדי לומר זאת בקול רם.

"מה שיותר חשוב, למה כדור הזיכרון נדלק ככה?" אמר הארי. "זה אומר שהטילו עליי אובליוויאטה?"

"גם לי זה ממש לא ברור," אמרה פרופסור מקגונגל באטיות. "אם זה היה עד כדי כך פשוט, בתי המשפט היו ודאי משתמשים בכדורי זיכרון, וזה לא המצב. אני אבדוק את העניין, מר פוטר." היא נאנחה. "אתה יכול ללכת עכשיו."

הארי התחיל לקום מכיסאו, ואז עצר. "אמממ... סליחה, יש עוד משהו שרציתי לומר לך –"

היא התכווצה בצורה כמעט בלתי מורגשת. "מה רצית לומר, מר פוטר?"

"זה בקשר לפרופסור קווירל –"

"אני בטוחה שזה לא חשוב, מר פוטר." פרופסור מקגונגל אמרה את המילים בחיפזון רב. "הרי שמעת בוודאי את המנהל אומר לתלמידים שאסור לכם להטריד אותנו בתלונות חסרות חשיבות על המורה להתגוננות?"

הארי היה מבולבל למדי. "אבל זה **יכול להיות** חשוב. אתמול הרגשתי פתאום תחושה מבשרת רעות כש –"

"מר פוטר! גם לי יש תחושה מבשרת רעות! והתחושה שלי אומרת **שאסור לך לסיים את המשפט הזה!**"

פיו של הארי נפער. פרופסור מקגונגל הצליחה; הארי נותר חסר מילים.

"מר פוטר," אמרה פרופסור מקגונגל, "אם גילית דבר מה שנראה מעניין בקשר לפרופסור קווירל, אנא הרגש חופשי לא לחלוק אותו איתי או עם אף אחד אחר. אני חושבת שכלית מספיק מזמני היקר –"

"זה לא מתאים לך!" התפרץ הארי. "אני מצטער, אבל **לא יאומן** כמה שזה לא אחראי מצדך! ממה ששמעתי רובצת קללה על משרת המורה להתגוננות, ואם אתם כבר **יודעים** שמהו הולך להשתבש, הייתי חושב שכולכם תהיו ערניים –"

"להשתבש, מר פוטר? **אני בהחלט מקווה שלא.**" פניה של פרופסור מקגונגל היו חסרות הבעה. "אחרי שפרופסור בלייק נתפסה בארון עם לא פחות משלושה מתלמידי השנה החמישית של סלית'רין בפברואר האחרון ושנה לפני כן פרופסור סאמרס נכשלה בתפקידה בצורה בה מוחלטת עד שהתלמידים שלה חשבו שבוגארט הוא סוג של רהיט, יהיה זה **אסון מוחלט** אם בעיה כלשהי בקשר לפרופסור קווירל המוכשר להפליא תובא לידיעתי כעת, ואני חוששת מאוד שרוב תלמידינו ייכשלו בבחינות הבגרות והכשיפומטרי שלהם."

"אני מבין," אמר הארי באטיות בעודו מעכל את העניין. "אז במילים אחרות, לא משנה מה לא בסדר עם פרופסור קווירל, את ממש לא רוצה לדעת מזה עד סוף שנת הלימודים. ומכיוון שעכשיו רק ספטמבר, מבחינתך הוא יכול להתנקש בראש הממשלה בשידור חי ולצאת מזה נקי."

פרופסור מקגונגל הביטה בו מבלי למצמץ. "אני בטוחה שלעולם לא ישמעו אותי תומכת באמירה שכזאת, מר פוטר. חברי הסגל של הוגוורטס שואפים לפעול כנגד כל דבר שמאיים על השכלתם של תלמידינו."

כמו תלמידי שנה ראשונה ברייבנקלו שלא יודעים לסתום את הפה. "אני מאמין שירדתי לסוף דעתך, פרופסור מקגונגל."

"הו, מסופקתני, מר פוטר. מסופקתני מאוד." פרופסור מקגונגל רכנה קדימה, פניה מתקשחות שוב. "מכיוון ששנינו כבר דיברנו על עניינים רגישים בהרבה מאלו, אדבר גלויות. אתה, ורק אתה, דיווחת על התחושה המסתורית הזאת. אתה, ורק אתה, משמש כמגנט תוהו שכמותו לא ראיתי מעולם. אחרי מסע הקניות הקטן שלנו לסמטת דיאגון ואז מצנפת המיון ואז האירוע הקטן של היום, אני כבר יכולה לחזות מראש שנגזר עליי לשבת במשרד המנהל ולשמוע איזו מעשייה מבדחת על פרופסור קווירל שבה אתה מכבב באופן בלעדי ושאחריה לא תהיה כל ברירה אלא לפטר אותו. כבר השלמתי עם כך, מר פוטר. ואם המאורע העצוב הזה יקרה אפילו יום אחד לפני אמצע מאי, אני אתלה אותך מהמעיים על שערי הוגוורטס ואשפוך חיפושיות אש לתוך אפך. עכשיו אתה יורד לסוף דעתי?"

הארי הנהן, עיניו פעורות לרווחה. ואז, שנייה לאחר מכן, "מה אני אקבל אם אצליח לגרום לזה לקרות ביום האחרון של שנת הלימודים?"

"צא מהמשרד שלי!"

יום חמישי.

בטח יש איזה קטע מיוחד עם ימי חמישי בהוגוורטס.

השעה הייתה 17:32 אחר הצהריים ביום חמישי, והארי עמד ליד פרופסור פליטיק מול גרגויל האבן הגדול ששמר על הכניסה למשרד המנהל.

הארי בקושי הספיק לחזור ממשרדה של מקגונגל לחדרי הלימוד של רייבנקלו וכבר אמר לו אחד התלמידים להתייצב במשרדו של פרופסור פליטיק, שם גילה הארי שדמבלדור רוצה לדבר איתו.

הארי, שהרגיש חרד למדי, שאל את פרופסור פליטיק האם המנהל אמר במה מדובר.

פרופסור פליטיק משך בכתפיו בתנועה חסרת אונים.

מתברר שדמבלדור אמר שהארי הרבה יותר מדי צעיר בשביל להגות את מילות הטירוף והעוצמה.

שמחה לצון בום בום טראח? חשב הארי, אבל לא אמר בקול רם.

"בבקשה אל תדאג יותר מדי, מר פוטר, צייץ פרופסור פליטיק מאזור כתפו של הארי. (הארי היה אסיר תודה על זקנו העצום והמנופח של פרופסור פליטיק. היה קשה להתרגל למורה שלא רק היה נמוך ממנו, אלא גם בעל קול גבוה יותר.) "המנהל אולי נראה קצת מוזר, או די מוזר, או אפילו ממש מוזר, אבל הוא מעולם לא פגע בתלמיד ולו במעט, ואיני מאמין שהוא יעשה זאת אי פעם." פרופסור פליטיק שיגר אל הארי חיוך מעודד. "אם רק תקפיד לזכור את זה, לא תיכנס לפניקה!"

זה לא עזר.

"בהצלחה!" צייץ פרופסור פליטיק, נשען אל הגרגויל ואמר משהו שאיכשהו הארי לא הצליח לשמוע בכלל (מן הסתם, אין תועלת בסיסמה אם אפשר לצוטט לה). גרגויל האבן פסע הצדה בתנועה רגילה וטבעית ביותר שהכתה את הארי בתדהמה מכיוון שבמהלך כל תנועתו הגרגויל נראה כמו אבן מוצקה ודוממת.

מאחורי הגרגויל היה גרם מדרגות לוליניי מסתובב. היה בו משהו מהפנט עד להטריד, ומטרידה עוד יותר הייתה העובדה ש**סטיבוב** הספירלה לא היה אמור להביא אותך לשום מקום.

"עלה לך!" צייץ פליטיק.

הארי נעמד על הספירלה בעצבנות מה ומצא את עצמו, מסיבה כלשהי שהמוח שלו לא הצליח כלל לדמיון, נישא מעלה.

הגרגויל חזר למקומו בקול חבטה עמום, המדרגות המשיכו להסתובב והארי המשיך לעלות, ואחרי פרק זמן מסחרר למדי, הארי מצא את עצמו ניצב בפני דלת מעץ אלון ועליה מקוש פליז בצורת גריפון.

הארי הושיט את ידו וסובב את הידית.

הדלת נפתחה לרווחה.

והארי ראה את החדר המעניין ביותר שנתקל בו מימיו.

היו בו מנגנוני מתכת זעירים שהסתובבו או תקתקו או שינו לאטם צורה או פלטו עננות עשן קטנות. היו בו עשרות נוזלים מסתוריים בעשרות מכלים בעלי צורות מוזרות, כולם מבעבעים, רותחים, ניגרים, מחליפים צבע או יוצרים צורות מעניינות שנעלמו חצי שנייה אחרי שראית אותן. היו בו דברים שנראו כמו שעונים מרובי מחוגים, שעליהם נחרטו מספרים או מילים בשפות בלתי מזוהות. היה שם צמיד ועליו גביש דמוי עדשה שנצנץ באלף צבעים וציפור שנחה על במת זהב וכוס עץ מלאה במשהו שנראה כמו דם ופסל של בז מצופה באמייל שחור. על הקיר היו תלויות תמונות של אנשים יְשָׁנִים, ומצנפת המיון הייתה מוטלת באגביות על מתלה כובעים שעליו היו תלויות גם שתי מטריות ושלוש נעלי בית אדומות שמאליות.

באמצע כל הבלגן הזה עמד שולחן שחור וריק מעץ אלון. לפני השולחן עמד שרפרף מעץ אלון. ומאחורי השולחן ניצב כס מרופד היטב שהכיל את אלבוס פרסיוול וולפריק בריאן דמבלדור, המעוטר בזקן ארוך וכסוף, כובע שנראה כמו פטרייה מעוכה ענקית ומה שלעיניים מוגלגיות נראה כמו שלוש שכבות של פיג'מה שצבעה ורוד עז.

דמבלדור חייך, ועיניו הבהירות נצצו בלהט מטורף.

הארי התיישב לפני השולחן בחשש מסוים. מאחוריו נטרקה הדלת בחבטה רמה.

"שלום, הארי," אמר דמבלדור.

"שלום, המנהל," השיב הארי. אז הם בקטע של לקרוא זה לזה בשם פרטי? האם דמבלדור יגיד לו עכשיו לקרוא לו –

"בבקשה, הארי!" אמר דמבלדור. "המנהל נשמע כל כך רשמי. פשוט תקרא לי הֶם בקיצור."

"אין בעיה, הֶם," אמר הארי.

שתיקה קצרה השתררה.

"אתה יודע," אמר דמבלדור, "שאתה האדם הראשון אי פעם שבאמת עשה את זה?"

"אמממ..." אמר הארי. הוא ניסה לשלוט בקולו למרות המועקה הפתאומית שהשתקעה בבטנו. "אני מצטער, אני... אמממ... המנהל, אמרת לי לעשות את זה, אז עשיתי –"

"הֶם, בבקשה!" אמר דמבלדור בעליצות. "ואין צורך להיות כל כך מודאג. אני לא אזרוק אותך מהחלון רק כי עשית טעות אחת. אני אתן לך הרבה אזהרות מראש אם תעשה משהו שאינו לרוחי! חוץ מזה, מה שמשנה הוא לא איך אנשים מדברים אליך, אלא מה הם חושבים עליך."

הוא מעולם לא פגע בתלמיד. אם רק תקפיד לזכור את זה, לא תיכנס לפניקה.

דמבלדור שלף קופסת מתכת קטנה, פתח אותה וחשף בתוכה גולות צהובות קטנות. "סוכריות לימון?" שאל המנהל.

"אמממ... לא תודה, הֶם," אמר הארי. **האם להגניב לתלמיד אל.אס.די נחשב לפגיעה בו, או שזה נכנס לקטגוריה של כיף בלתי מזיק?** "אתה... אממממ... אמרת משהו על זה שאני צעיר מדי בשביל להגות את מילות הטירוף והעוצמה?"

"זה בהחלט נכון!" אמר דמבלדור. "למרבה המזל, מילות הטירוף והעוצמה אבדו לפני שבע מאות שנה ולאף אחד אין שמץ של מושג מה הן. זו הייתה סתם הערה קטנה."

"אה..." אמר הארי. הוא היה מודע לכך שפיו פעור. "אז למה קראת לי לפה?"

"למה?" חזר דמבלדור על השאלה. "באמת, הארי, אם הייתי מסתובב כל היום ושואל **למה** אני עושה דברים, לא היה לי נשאר לי זמן לעשות שום דבר! אני אדם די עסוק, אתה יודע."

הארי הנהן בחיוך. "כן, זו הייתה רשימה מעוררת התפעלות. מנהל הוגוורטס, כושף ראשי בקסמהדרין, מגוואמפ עליון בקונפדרציית הקוסמים הבינלאומית. סליחה שאני שואל, אבל תהיתי לעצמי: יש אפשרות לקבל יותר משש שעות אם משתמשים ביותר ממחולל זמן אחד? כי זה די מרשים אם אתה עושה את כל זה כשיש לך רק שלושים שעות ביממה."

השתררה עוד שתיקה קלה, שבמהלכה המשיך הארי לחייך. הוא חשש קצת, או למען האמת הרבה, אבל ברגע שהתחוויר לו שדמבלדור משגע אותו בכוונה, משהו בתוכו **סירב בכל תוקף** לקבל את זה כמו גוש של חוסר אונים.

"אני חושש שהזמן לא אוהב להימתח יותר מדי," אמר דמבלדור אחרי השתיקה הקלה, "ועם זאת נראה שאנו עצמנו קצת גדולים מדי בשבילו, ולכן אנחנו שרויים במאבק מתמיד להתאים את חיינו לזמן."

"אכן כן," אמר הארי בכובד ראש. "וזאת הסיבה שכדאי שנגיע לפואנטה במהירות."

לרגע תהה הארי אם הגזים.

ואז דמבלדור צחק. "בסדר גמור. הבה נדבר ישר ולעניין." המנהל רכן קדימה, תנועה שהסתה את כובע הפטרייה המעוכה שלו הצדה וחיככה את זקנו בשולחן. "הארי, ביום שני עשית משהו שאמור להיות בלתי אפשרי אפילו עם מחולל זמן. או, בעצם, בלתי אפשרי אם משתמשים **רק** במחולל זמן. מנין הגיעו שתי העוגות הללו, תמהני?"

פרץ אדרנלין חלף בגופו של הארי. הוא עשה את הקטע עם העוגות באמצעות גלימת היעלמות, זו שניתנה לו בקופסת מתנת חג המולד, שהייתה מלווה בפתק שבו היה כתוב: **אם דמבלדור יראה הזדמנות לקבל לידי את אחד מאוצרות המוות, הוא לא ייתן לו לחמוק מידי עד יום מותו...**

"טבעי לגמרי לחשוב," המשיך דמבלדור, "שמכיוון שאיש מתלמידי השנה הראשונה שנכחו במקום לא היה מסוגל להטיל לחש כזה, נכח שם גם מישהו אחר, בלתי נראה. ואם איש לא היה יכול לראותו, לא הייתה לו בעיה לזרוק את העוגות. ניתן אולי להמשיך ולשער שמכיוון שמחולל הזמן היה בידיך, אתה היית הגורם הבלתי נראה; ושמכיוון שרמתך הנוכחית בהחלט אינה מאפשרת הטלת לחש ההנגזה, משמעות הדבר היא שהייתה לך גלימת היעלמות." דמבלדור חייך חיוך צופן סוד. "האם אני בכיוון הנכון עד כה, הארי?"

הארי קפא במקומו. הייתה לו תחושה ששקר ישיר יהיה רעיון טיפשי, וכנראה גם לגמרי עקר, והוא לא הצליח לחשוב על שום דבר אחר לומר.

דמבלדור נופף בידו בידדותיות. "אל תדאג, הארי, לא עשית שום דבר רע. גלימות היעלמות אינן אסורות – הן כנראה נדירות מכדי שמישהו יטרח לכלול אותן ברשימה. אבל האמת היא שתהיתי לגבי משהו אחר לחלוטין."

"כן?" אמר הארי בקול הרגיל ביותר שהצליח להוציא מפיו.

עיניו של דמבלדור ברקו מרוב התלהבות. "אתה מבין, הארי, אחרי שעוברים כמה הרפתקאות נוטים להבין את הכיוון הכללי של הדברים הללו. מתחילים לראות את הדפוס, לשמוע את הקצב של העולם. מתחילים לפתח חשדות **לפני** רגע הגילוי. אתה הילד שנשאר בחיים, ואיכשהו גלימת היעלמות הגיעה לידיך ארבעה ימים בלבד אחרי שגילית את בריטניה הקסומה שלנו. גלימות כאלו אינן מוצעות למכירה בסמטת דיאגון, אבל יש **אחת** שעשויה למצוא את דרכה לבעליה המיועד. ולכן איני יכול שלא לתהות אם בדרך מקרה מוזרה מצאת לא **סתם** גלימת היעלמות, אלא את הגלימה, בה"א הידיעה, אחת משלושת אוצרות המוות, שלפי

השמועות מסוגלת להחביא את לובשה ממבטו של המוות עצמו. "מבטו של דמבלדור היה אופטימי ומלא שקיקה. "אני יכול בבקשה לראות אותה, הארי?"

הארי בלע רוק. איבריו הוצפו בשטף של אדרנלין, שהיה חסר תועלת לחלוטין. מולו ישב הקוסם החזק ביותר בעולם ולא היה לו שום סיכוי לצאת משם ולא היה לו שום מקום מסתור בהוגוורטס גם אם היה לו סיכוי כזה. הוא עמד לאבד את הגלימה שעברה בירושה במשפחת פוטר במשך מי יודע כמה זמן –

דמבלדור נשען באטיות לאחר בכיסאו הגבוה. האור שבעיניו כבה והוא נראה מבולבל ומעט נוגה. "הארי, "אמר דמבלדור, "אם אתה לא רוצה, אתה יכול פשוט לומר לא."

"באמת?" קרקר הארי.

"כן, הארי, "אמר דמבלדור. קולו נשמע עכשיו עצוב, ומודאג. "נראה שאתה חושש מפניי, הארי. אני יכול בבקשה לשאול מה עשיתי כדי לזכות בחוסר אמון מצדך?"

הארי בלע רוק. "האם יש דרך שבה תוכל להישבע שבועת קסמים מחייבת שלא תיקח את הגלימה שלי?"

דמבלדור הניד בראשו לאט. "אין משתמשים בנדירים כובלים בקלות שכזאת. וחופץ מזה, הארי, אם אתה לא מכיר את הלחש מראש, תיאלץ בכל מקרה לסמוך על המילה שלי שהוא אכן מחייב. אבל אתה ודאי מבין שאני לא צריך את רשותך כדי לראות את הגלימה. אני חזק מספיק כדי לשלוף אותה בעצמי, עם או בלי נרתיק עור מוק. "פניו של דמבלדור היו חמורות סבר. "אבל לא אעשה זאת. הגלימה היא שלך, הארי. לא אקח אותה ממך. זוהי הבטחה ושבועה. אם אצטרך לאסור עליך להשתמש בה בשטח בית הספר, אדרוש ממך ללכת לכספת שלך בגרינגוטס ולאחסן אותה שם."

"אה..." אמר הארי. הוא בלע רוק בניסיון להרגיע את שטף האדרנלין ולחשוב בהיגיון. הוא הסיר את נרתיק עור המוק מחגורתו. "אם אתה באמת לא צריך את רשותי... אז קיבלת אותה." הארי הושיט את הנרתיק לדמבלדור ונשך את שפתו בחוזקה כסימן לעצמו העתידי במקרה שיטילו עליו אחר כך אובליוויאטה.

הקוסם הזקן הושיט את ידו לתוך הנרתיק ואז, בלי לומר שום מילה אחזור, שלף ממנו את גלימת ההיעלמות.

"אה, "נשף דמבלדור. "צדקתי..." הוא העביר את הקטיפה השחורה והמנצנצת בין ידי. "בת מאות שנים ועדיין מושלמת כביום היווצרה. איבדנו הרבה מהאמנות שלנו במרוצת השנים, וכעת אינני יכול ליצור דבר כזה בעצמי. איש אינו יכול. אני יכול להרגיש את הכוח שלה כמו הד המהדהד במוחי, כמו שיר המושר תמיד ללא איש שישמע אותו..." הקוסם הרים את מבטו מהגלימה. "אל תמכור אותה, "הוא אמר, "אל תעניק אותה לאף אחד. חשוב פעמיים לפני שתראה אותה למישהו וחכוך בדעתך שלוש פעמים נוספות לפני שתגלה למישהו שהיא אחד מאוצרות המוות. התייחס אליה בכבוד שכן היא חפץ רב-עוצמה."

לרגע נתמלאו פניו של דמבלדור כמיהה...

...ואז הוא החזיר את הגלימה להארי.

הארי הכניס אותה בחזרה לנרתיק שלו.

פניו של דמבלדור הרצינו שוב. "האם יורשה לי לשאול שוב, הארי, מה גרם לך לא לבטוח בי?"

לפתע הרגיש הארי מבוש למדי.

"הגלימה הגיעה עם פתק," אמר הארי בקול חלוש. "ובפתק הזה היה כתוב שתנסה לקחת ממני את הגלימה אם תדע. אבל אני לא יודע מי השאיר את הפתק, באמת שלא."

"אני... מבין," אמר דמבלדור באטיות. "ובכן, הארי, לא אפקפק במניעים של מי שהשאיר לך את הפתק. מי מלבדו יודע מה היו כוונותיו, ואולי הן בעצם היו טובות? הוא הרי נתן לך את הגלימה."

הארי הנהן, מלא התרשמות מנדיבותו של דמבלדור ונבון מהניגוד החד בינה ובין גישתו שלו.

הקוסם הזקן המשיך. "אבל דומני ששנינו כלי משחק באותו הצבע. הילד שסוף-סוף הביס את וולדמורט והזקן שבלם אותו מספיק זמן כדי שאתה תציל את העולם. לא אזקוף את הזהירות שלך לחובתך, הארי. על כולנו לעשות כמיטב יכולתנו לנהוג בחוכמה. אני רק מבקש שתחשוב פעמיים ותחכוך בדעתך שלוש פעמים נוספות בפעם הבאה שמישהו יאמר לך לא לבטוח בי."

"אני מצטער," אמר הארי. הוא הרגיש נורא בשלב זה. הוא בעצם נזף הרגע בגנדלף, וטוב הלב של דמבלדור רק החמיר את הרגשתו. "הייתי צריך לבטוח בך."

"למרבה הצער, הארי, בעולמנו זה..." הקוסם הזקן הניד בראשו. "אני אפילו לא יכול לומר שהתנהגותך הייתה בלתי חכמה. לא הכרת אותי. והאמת היא שישנם בהוגוורטס אנשים שמוטב שלא תבטח בהם. אולי אפילו כאלה שאתה רואה בהם חברים."

הארי בלע רוק. זה לא נשמע מבשר טובות. "כמו מי?"

דמבלדור קם מכיסאו והחל לבחון אחד ממכשיריו, חוגה עם שמונה מחוגים באורכים שונים.

לאחר כמה רגעים דיבר הקוסם הזקן שוב. "הוא בטח נראה לך מקסים למדי," אמר דמבלדור. "מנומס – כלפיך לפחות. רהוט, אולי אפילו מלא הערצה. תמיד מוכן להציע עזרה, טובה, עצה –"

"אה, **דראקו מאלפוי!**" אמר הארי בהקלה גדולה מכך שלא מדובר בהרמיוני או משהו כזה. "אה, ממש לא. לא הבנת. הוא לא ממיר אותי, אני ממיר אותו."

דמבלדור קפא במקומו, מבטו נעוץ בחוגה. "אתה **מה?**"

"אני הולך להמיר את דראקו מאלפוי מהצד האפל," אמר הארי. "נו, להעביר אותו לצד של הטובים."

דמבלדור הזדקף והסתובב לעבר הארי. הוא עטה את אחת מההבעות הנדהמות ביותר שהארי ראה על פניו של אדם כלשהו, קל וחומר אדם בעל זקן כסוף ארוך. "אתה בטוח," אמר הקוסם הזקן כעבור רגע, "שהוא מוכן לגאולה? אני חושש שהטוב שנדמה לך שאתה רואה בו הוא משאלת לב – או גרוע מכך, פתיון או מלכודת –"

"אמממ... לא סביר," אמר הארי. "זאת אומרת, אם הוא מנסה להסוות את עצמו כבחור טוב, הוא עושה עבודה ממש גרועה. זה לא קטע שבו דראקו פונה אליי והוא כולו מקסים ואני מחליט שיש בו גרעין של טוב שמתחבא עמוק בפנים. בחרתי לגאול דווקא אותו כי הוא היורש לבית מאלפוי, ואם צריך לבחור רק אדם אחד לגאול, הוא הבחירה המתבקשת."

עווית הופיעה בעינו השמאלית של דמבלדור. "אתה מתכוון לזרוע זרעים של טוב ואהבה בלבו של דראקו מאלפוי כי אתה צופה שהיורש של בית מאלפוי יתגלה כבעל ערך מבחינתך?"

"לא רק **מבחינתי**!" מחה הארי. "מבחינת כל בריטניה הקסומה, אם זה יעבוד! **וחוץ מזה**, ככה יהיו גם לו חיים יותר מאושרים ובריאים נפשית! תראה, אין לי מספיק זמן להמיר את **כולם** מהצד האפל ואני חייב לשאול את עצמי איפה האור יכול להשיג את היתרון הכי גדול במהירות הכי גדולה –"

דמבלדור התחיל לצחוק, צחוק הרבה יותר חזק מכפי שהארי ציפה לו, כמעט געייה. זה נראה **ממש לא מכובד**. קוסם עתיק ורב-עוצמה אמור לצחוק בקול נמוך ורועם, לא להתגלגל כל כך מצחוק עד שהוא מתקשה לנשום. הארי פעם נפל מהכיסא כשצפה בסרט "**מרק ברווז**" של האחים מרקס, ובדיוק כך צחק דמבלדור עכשיו.

"זה לא **כזה** מצחיק," אמר הארי אחרי זמן מה. הוא התחיל לחשוש שוב לשפיותו של דמבלדור.

דמבלדור השתלט על עצמו במאמץ ניכר. "אוי, הארי, אחד התסמינים של המחלה הקרויה חוכמה הוא שאתה מתחיל לצחוק מדברים שאף אחד אחר לא חושב שהם מצחיקים, כי כשאתה חכם, הארי, אתה מתחיל להבין את הבדיחות!" הקוסם הזקן מחה דמעות מעיניו. "יש שרעה אחת מסכלת את חברתה, בהחלט, בהחלט כך."

לקח למוחו של הארי רגע לזהות את מקורן של המילים המוכרות... "היי, זה ציטוט של **טולקין! גנדלף** אומר את זה!"

"תאודן, למען האמת," אמר דמבלדור.

"אתה **בן מוגלגים**?" שאל הארי בתדהמה.

"חוששני שלא," אמר דמבלדור, שחיך עכשיו שוב. "נולדתי שבעים שנה לפני שהספר הזה יצא לאור, ילדי היקר. אבל נראה שאלה מתלמידיי שהם בני מוגלגים נוטים לחשוב בצורה דומה מבחינות מסוימות. צברתי לא פחות מעשרים עותקים של "**שר הטבעות**" ושלושה אוספים של כל כתבי טולקין, ואני מוקיר כל אחד ואחד מהם." דמבלדור שלף את שרביטו, הרים אותו ונעמד בתנוחה המתאימה. "**עבור לא תעבור!** איך זה נראה?"

"אמממ..." אמר הארי בקריסה מוחית כמעט מוחלטת, "אני חושב שחסר לך באלרוג." והפיג'מה הוורודה וכובע הפטרייה המעוכה לא עזרו בכלל.

"אני מבין." דמבלדור נאנח והחזיר את שרביטו לחגורתו בעגמומיות. "חוששני שהיו בחיי מעט מאוד באלרוגים לאחרונה. כיום זה הכול פגישות קסמהדרין שבהן אני מנסה נואשות לתקוע מקלות בגלגליו וארוחות רשמיות שבהן פוליטיקאים זרים מתחרים מי יהיה השוטה העקשן הגדול ביותר. והתנהגות מסתורית כלפי אנשים, ידיעת דברים שאין לי דרך לדעת, אמירת משפטים סתומים שמתבררים רק בדיעבד

וכל שאר הדרכים הקטנות שבהן קוסמים רבי-עוצמה משעשעים את עצמם אחרי שעזבו את החלק בתבנית שמאפשר להם להיות גיבורים. ואם כבר מדברים, הארי, יש לי משהו לתת לך, משהו שהיה שייך לאביך."

"באמת?" אמר הארי. "וואו, מי היה מנחש."

"אכן כן," אמר דמבלדור. "זה באמת קצת צפוי, מה?" פניו הרצינו. "ובכל זאת..."

דמבלדור חזר לשולחנו והתיישב בעודו מושך את אחת המגירות. הוא הכניס אליה את שתי ידיו ואז, במאמץ קל, הוציא ממנה חפץ גדול וכבד למראה, שאותו הניח על שולחן האלון בחבטה רמה.

"זאת," אמר דמבלדור, "הייתה האבן של אביך."

הארי בהה בה. היא הייתה אפורה בהירה, דהויה, חסרת צורה מוגדרת, משוננת ונראתה בהחלט כמו סתם אבן גדולה רגילה. דמבלדור הניח אותה על הפאה הגדולה ביותר שלה, אבל היא עדיין התנוודדה על השולחן בחוסר יציבות.

הארי הרים את מבטו. "זו בדיחה, נכון?"

"לא, זו אינה בדיחה," אמר דמבלדור, שהניד בראשו ונראה רציני מאוד. "לקחתי אותה מחורבות הבית של ג'יימס ולילי במכתש גודריק, שם מצאתי גם אותך; ושמרתי אותה מאז ועד עכשיו, בציפייה ליום שבו אוכל לתת לך אותה."

בתערובת ההשערות ששימשה להארי כמודל העולם, הטירוף של דמבלדור הלך ועלה בסבירותו. אבל **עדיין הייתה** מידת הסתברות משמעותית שהוקצתה לחלופות אחרות... "אמממ... זאת אבן **קסומה**?"

"לא ככל הידוע לי," אמר דמבלדור. "אבל אני מייעץ לך במלוא הרצינות לשמור אותה כמה שיותר קרוב אליך בכל עת."

טוב. דמבלדור **כנראה** משוגע, אבל אם הוא לא... יהיה פשוט **מביך** מדי להסתבך בשל התעלמות מעצתו של הקוסם הזקן והמסתורי. זה בטח היה מספר 4 ברשימת מאה מצבי הכישלון הברורים מאליהם.

הארי התקדם לעבר השולחן והניח את ידיו על האבן, בניסיון למצוא זווית שבה יוכל להרים אותה בלי להיחתך. "אני אשים אותה בנרתיק שלי, אם כך."

דמבלדור הזעיף פנים. "זה עלול להיות לא מספיק קרוב. ומה אם נרתיק עור המוק שלך יאבד או ייגנב?"

"אתה חושב שאני צריך פשוט להיסחב לכל מקום עם אבן גדולה?"

דמבלדור נעץ בהארי במבט רציני. "זה עשוי להיות חכם מצדך."

"אה..." אמר הארי. האבן נראתה כבדה למדי. "נראה לי שזה יגרום לתלמידים האחרים לשאול אותי שאלות לגביה."

"תגיד להם שציוויתי עליך לעשות זאת," אמר דמבלדור. "אף אחד לא יתהה על כך מכיוון שכולם חושבים שאני משוגע." פניו היו עדיין רציניים לחלוטין.

"אממ... אם להיות כן, אם אתה נוטה להגיד לתלמידים להיסחב לכל מקום עם אבנים גדולות, אני די יכול לראות למה אנשים עשויים לחשוב כך."

"אה, הארי," אמר דמבלדור. הקוסם הזקן הניף יד אחת במחווה שכאילו כללה את כל המכשירים המסתוריים בחדר. "כשאנחנו צעירים אנחנו מאמינים שאנחנו יודעים הכול, ולכן אנחנו מאמינים שאם אנחנו לא רואים הסבר למשהו, משמעות הדבר היא שאין לו הסבר. כשאנחנו מתבגרים אנחנו מבינים שהיקום פועל לפי קצב והיגיון משלו, אפילו אם אנחנו עצמנו איננו יודעים מה הם. זוהי רק בורותנו שלנו שנראית לנו כטירוף."

"המציאות תמיד עובדת לפי חוקים," אמר הארי, "גם אם אנחנו לא יודעים מה הם."

"בדיוק, הארי," אמר דמבלדור. "ההבנה הזאת – ואני רואה שאתה אכן מבין זאת – היא מהות החוכמה."

"אז... למה בדיוק אני צריך לסחוב איתי את האבן הזאת?"

"לא עולה בדעתי שום סיבה, למען האמת," אמר דמבלדור.

"...לא עולה בדעתך."

דמבלדור הנהן. "אבל זה שלא עולה בדעתי סיבה לא אומר שהיא אינה קיימת."

המכשירים המשיכו לתקתק.

"אוקיי," אמר הארי, "אני אפילו לא בטוח שכדאי לי לומר את זה, אבל זו ממש לא הדרך הנכונה להתמודד עם הבורות שלנו בנוגע לאופן שבו היקום עובד."

"לא?" אמר הקוסם הזקן כשהוא נראה מופתע ומאוכזב.

להארי הייתה תחושה שהשיחה הזאת לא עומדת להסתיים לטובתו, אבל הוא המשיך בכל זאת. "לא. אני אפילו לא יודע אם לכשל הזה יש שם רשמי, אבל אם הייתי צריך להמציא לו שם בעצמי, הייתי קורא לו 'תעדוף ההשערה' או משהו כזה. איך אני אנסח את זה בצורה פורמלית... אמממ... נניח שיש לך מיליון קופסאות ורק אחת מהקופסאות הללו מכילה יהלום. ויש לך קופסה מלאה בגלאי יהלומים, וכל גלאי יהלומים תמיד מצפצף בנוכחות יהלום ומצפצף בחצי מהפעמים אם בקופסה אין יהלום. אם היית מעביר עשרים גלאים על כל הקופסאות, היית נותר, בממוצע, עם מועמד אחד כוזב ומועמד אחד אמיתי. ואז יידרש לך רק עוד גלאי אחד או שניים כדי להגיע למועמד האמיתי היחיד. הנקודה היא שכשיש הרבה תשובות אפשריות, **לז** הראיות שאתה צריך פשוט מוקדשות **לאיתור** ההשערה הנכונה מבין מיליון האפשרויות – להבאתה לתשומת לבך מלכתחילה. כמות הראיות שצריך כדי להבחין בין שניים או שלושה מועמדים סבירים קטנה בהרבה בהשוואה לכך. אז אם אתה פשוט קופץ קדימה בלי ראיות ומקדם אפשרות אחת מסוימת למרכז תשומת הלב שלך, אתה מדלג על רוב העבודה. זה כאילו יש עיר שיש בה מיליוני אנשים, מתרחש בה רצח ובלש אומר, טוב, אין לנו שום ראיות בכלל, אז האם שקלנו את האפשרות שמורטימר סנורדגראס הוא הרוצח?"

"והוא באמת הרוצח?" אמר דמבלדור.

"לא", אמר הארי. "אבל אחר כך מסתבר שלרועץ היה שיער שחור ושלמורטימר יש שיער שחור, אז כולם חושבים לעצמם, אה, נראה שמורטימר הוא באמת הרוצח. אז זה לא הוגן כלפי מורטימר שהשוטרים **מקדמים אותו למרכז תשומת לבם** בלי שכבר יש להם סיבות טובות לחשוד בו. בשיש הרבה אפשרויות, רוב העבודה מוקדשת **לאיתור** התשובה האמיתית – להפניית תשומת לב ראשונית אליה. לא צריך בשביל זה **הוכחה**, או את סוג הראיות הרשמיות שמדענים או בתי משפט דורשים, אבל צריך איזה **רמז**, והרמז הזה צריך להבחין בין האפשרות המסוימת הזאת למיליוני האפשרויות האחרות. אחרת אתה לא יכול פשוט לשלוף את התשובה הנכונה משום מקום. אתה לא יכול אפילו לשלוף אפשרות ראויה **למחשבה** משום מקום. ובטח יש מיליון דברים אחרים שאני יכול לעשות חוץ מלהיסחב לכל מקום עם האבן של אבא שלי. זה שאני בור בנוגע ליקום לא אומר שאני לא בטוח איך אני אמור לחשוב לנוכח אי הוודאות שלי. חוקי החשיבה ההסתברותית לא פחות קשיחים מהחוקים ששולטים בלוגיקה הקלאסית, ומה שעשית עכשיו **פשוטאסור**". הארי השתתק. "**אלא אם כן** יש איזה **רמז** שלא הזכרת, כמובן."

"אה", אמר דמבלדור. הוא תופף על לחיו בארשת פנים מהורהרת. "טיעון מעניין, בהחלט, אבל האם הוא לא מתמוטט בנקודה שבה אתה עורך אנלוגיה בין מיליון רוצחים אפשריים שרק אחד מהם ביצע את הרצח ובחירה בדרך פעולה אפשרית אחת מני רבות, כשייתכן שיש דרכי פעולה חכמות רבות? אני אומר שהיסחבות עם האבן של אביך לכל מקום היא דרך הפעולה האפשרית הטובה ביותר, רק שזה חכם יותר לעשות זאת מאשר לא לעשות זאת."

דמבלדור הכניס שוב את ידו למגירה שפתח קודם לכן, והפעם נראה כאילו הוא נובר בפנים – לפחות נראה שידו זזה. "אולי ואצין", אמר דמבלדור בעוד הארי עדיין מנסה להבין איך לענות לתשובה הבלתי צפויה בעליל, "שזאת טעות נפוצה של תלמידי רייבנקלו לחשוב שכל הילדים החכמים ממוינים לשם ולא נשארים ילדים חכמים לשאר הבתים. אין זה כך; המיון לרייבנקלו מעיד על כך שאותו תלמיד מונע על ידי תשוקתו לדעת דברים; זוהי תכונה שונה בתכלית מתכונה." הקוסם חייך בעודו מתכופף מעל המגירה. "עם זאת, נראה שאתה **אכן** נבון למדי. פחות כמו גיבור צעיר ויותר כמו קוסם ישיש ומסתורי צעיר. אני חושב שאולי נקטתי איתך בגישה מוטעית, הארי, וייתכן שאתה מסוגל להבין דברים שמעטים יוכלו לתפוס. אז אהיה נועז ואציע לך **עוד** ירושה אחת."

"אתה לא מתכוון לומר...?" השתנק הארי. "שלאבא שלי... **הייתה עוד אבן?**"

"סליחה", אמר דמבלדור, "אני עדיין מבוגר יותר ומסתורי יותר ממך, ואם יש גילויים כלשהם שאמורים להתגלות, **אני** הוא זה שיגלה אותם, תודה רבה לך... אוף, איפה זה!" דמבלדור רכן עמוק יותר לתוך המגירה, ואז עוד יותר. ראשו וכתפיו וכל פלג גופו העליון נעלמו בפנים עד שרק האגן והרגליים בלטו החוצה, כאילו המגירה אוכלת אותו.

הארי לא היה יכול שלא לתהות כמה דברים יש שם בדיוק ואיך תיראה רשימת המלאי כולה.

לבסוף התרומם דמבלדור בחזרה מתוך המגירה, אווז במושא החיפוש שלו, שאותו הוא הניח על השולחן לצד האבן.

היה זה ספר לימוד משומש, בעל פינות מרופטות ושדרה בלויה: "**דקירת שיקויים למתקדמים**" מאת לחיימוס בוראז'. על הכריכה הייתה תמונה של מבחנה מעלת עשן.

"זה, דקלם דמבלדור, "היה ספר הלימוד לשיקויים שבו השתמשה אמך בשנתה החמישית."

"שאני צריך לשאת עליי בכל עת," אמר הארי.

"שאוצר בתוכו סוד נורא. סוד שגילוייו עלול להיות כה הרסני עד שעליי לבקש ממך להישבע – ועליי לדרוש ממך שתישבע ברצינות, לא משנה מה דעתך על כל זאת – לעולם לא לומר על כך דבר לאף אדם ולשום דבר."

הארי בחן את ספר הלימוד לשיקויים שבו השתמשה אמו בשנתה החמישית, אשר, כך מתברר, אצר בתוכו סוד נורא.

הבעיה הייתה שהארי באמת לקח שבועות כאלו ברצינות רבה. כל נדר הוא נדר כובל אם נודר אותו האדם הנכון.

...1

"אני קצת צמא," אמר הארי, "וזה סימן ממש לא טוב."

דמבלדור לא תהה לפשר ההצהרה המסתורית הזאת. **"האם** אתה נשבע, הארי?" שאל דמבלדור. עיניו הישירו מבט אל תוך עיניו של הארי. "אחרת לא אוכל לספר לך."

"כן," אמר הארי. "אני נשבע." זו הייתה הבעיה בלהיות רייבנקלו. רייבנקלו לא היה מסוגל לסרב להצעה כזאת בלי שהסקרנות תאכל אותו, וכולם ידעו זאת.

"ואני נשבע בחזרה," אמר דמבלדור, "שמה שאני עומד לספר לך הוא האמת."

דמבלדור פתח את הספר, לכאורה באקראי, והארי רכן קדימה כדי לראות.

"אתה רואה את ההערות הללו," אמר דמבלדור בקול כה חלש עד שהיה כמעט לחישה, "שכתובות בשולי הספר?"

הארי צמצם מעט את עיניו. נראה שהדפים המצהיבים מתארים משהו שנקרא **שיקוי הוד הנשר**, שאת רבים ממרכיביו הארי כלל לא הצליח לזהות וששמותיהם לא נראו כאילו נגזרו מאנגלית. בשולי אחד הדפים הייתה משורבטת הערה בכתב יד ובה נכתב, **מעניין מה יקרה אם מישהו ישתמש פה בדם ת'סטראל במקום באוכמניות** ומיד מתחתיה הייתה כתובה תשובה בכתב יד שונה, **מי שישתה את זה יהיה חולה למשך שבועות ואולי ימות.**

"אני רואה אותן," אמר הארי. "מה איתן?"

דמבלדור הצביע אל השרבוט השני. "אלו שבכתב היד הזה," הוא אמר, עדיין באותו קול שקט, "נכתבו על ידי אמך. ואלו שנכתבו בכתב היד הזה," הוא הזיז את אצבעו כדי להצביע על השרבוט הראשון, "נכתבו על ידי. נהגתי להפוך את עצמי לבלתי נראה ולהתגנב לחדרה בזמן שישנה. לילי חשבה שאחד מחבריה הוא שכותב אותן והיו להם ריבים מדהימים."

זו הייתה הנקודה המדויקת שבה הארי הבין שהמנהל של הוגוורטס **אכן** משוגע.

דמבלדור הביט בו בהבעה רצינית. "האם אתה מבין את ההשלכות של מה שסיפרתי לך כעת, הארי?"

"אהההה..." אמר הארי. הוא הרגיש כאילו קולו תקוע. "סליחה... אני... לא ממש..."

"נו טוב," אמר דמבלדור ונאנח. "נראה שגם לחוכמה שלך יש גבולות. שנעמיד פנים שלא אמרתי דבר?"

הארי קם מכיסאו, חיוך מקובע על פניו. "כמובן," אמר הארי. "אתה יודע, האמת שכבר די מאוחר ואני קצת רעב, אז אולי כדאי שארד לאכול ארוחת ערב" והארי ניגש ישר לדלת.

הידית לא הסתובבה.

"אתה פוגע בי, הארי," אמר בשקט קולו של דמבלדור, שהגיע היישר מאחוריו. "אתה מבין לפחות שמה שאמרתי לך הוא סימן של אמון?"

הארי הסתובב לאט.

לפניו היה קוסם חזק להחריד ומשוגע להחריד, עם זקן ארוך וכסוף, כובע שנראה כמו פטרייה מעוכה ענקית ומה שלעיניים מוגלגיות נראה כמו שלוש שכבות של פיג'מה שצבעה ורוד עז.

מאחוריו הייתה דלת שלא תפקדה באותו הרגע.

דמבלדור נראה עצוב ויגע למדי, כאילו הוא רוצה להישען על מטה קוסמים שאין בידו. "באמת," אמר דמבלדור, "אדם מנסה משהו חדש במקום להיצמד לאותו דפוס במשך מאה ועשר שנים רצופות ואנשים מתחילים לברוח." הקוסם הזקן הניד בראשו בצער. "ממך קיוויתי ליותר, הארי פוטר. שמעתי שחבריך חושבים שאתה משוגע. אני יודע שהם טועים. האם לא תואיל להאמין באותו הדבר לגביי?"

"בבקשה תפתח את הדלת," אמר הארי, קולו רועד. "אם אתה רוצה שאבטח בך שוב אי פעם, תפתח את הדלת."

מאחוריו נשמע קול של דלת נפתחת.

"היו עוד דברים שתכננתי לומר לך," אמר דמבלדור, "ואם תלך עכשיו, לא תדע מה הם."

לפעמים הארי ממש **שנא** להיות רייבנקלו.

הוא מעולם לא פגע בתלמיד, אמר הצד הגריפינדורי של הארי. אם רק תקפיד לזכור את זה, לא תיכנס לפניקה. אתה לא הולך לברוח רק כי מתחיל להיות מעניין, נכון?

אתה לא יכול פשוט לצאת באמצע שיחה עם המנהל! אמר החלק ההפלפאפי. מה אם הוא יתחיל להוריד נקודות בית? הוא יכול להקשות מאוד על החיים שלך בבית הספר אם הוא יחליט שהוא לא אוהב אותך!

ומשהו נוסף בו, שהארי לא ממש אהב אבל גם לא הצליח להשתיק לגמרי, תהה על היתרונות האפשריים הגלומים בלהיות אחד מחבריו המעטים של הקוסם הזקן והמשוגע, שבמקרה גם היה המנהל, הכושף הראשי והמגוואמפ העליון. ולמרבה הצער, הסלית'רין הפנימי שלו היה מוצלח יותר מדראקו בפיתוי אנשים

לצד האפל, מכיוון שהוא אמר דברים כמו **מסכן, הוא נראה כאילו הוא צריך משהו לדבר איתו, לא? לא היית רוצה שאיש כל כך חזק יבטח במישהו פחות מוסרי, נכון?** וגם **אני תוהה אילו סודות מופלאים דמבלדור יוכל לספר לך אם, כאילו, תהפכו לחברים ואפילו אני מוכן להתערב שיש לו אוסף ספרים ממש מעניין.**

כולכם משוגעים, חשב הארי לכל מרכיביו, אבל הוא היה קול מיעוט למול הסכמתם הגורפת.

הארי הסתובב, התקדם מעט לעבר הדלת הפתוחה, הושיט יד וסגר אותה שוב במופגן. זה היה קורבן שלא עלה לו במאום בהתחשב בכך שהוא עמד להישאר שם בכל מקרה ושדמבלדור ממילא ניחן ביכולת לשלוט בתנועותיו, אבל אולי זה ירשים אותו.

כשהארי הסתובב בחזרה הוא ראה שהקוסם המשוגע ורב העוצמה חזר לחייך והוא נראה ידידותי. זה טוב, אולי.

"בבקשה אל תעשה את זה שוב," אמר הארי. "אני לא אוהב להיות לכוד."

"אני באמת מצטער על כך, הארי," אמר דמבלדור, והתנצלותו אכן נשמעה כנה. "אבל זה היה מאוד לא נכון מצדך לעזוב בלי האבן של אביך."

"כמובן," אמר הארי. "לא היה הגיוני מצדי לצפות שהדלת תיפתח לפני שהוספתי את חפצי המשימה לרשימת הציווד שלי."

דמבלדור חייך והנהן.

הארי ניגש לשולחן, הזיז את נרתיק עור המוק לקדמת החגורה שלו, ואז, במאמץ מסוים, הצליח להרים את האבן בזרועותיו בנות האחת-עשרה והאכיל בה את הנרתיק שלו.

הוא ממש הרגיש את המשקל פוחת לאטו כשלחש השפה המתרחבת אכל את האבן, והגיהוק שבא לאחר מכן היה רועש למדי ונשמע ללא ספק מתלונן.

ספר הלימוד לשיקויים שבו השתמשה אמו בשנתה החמישית (שאצר בתוכו סוד שאכן היה די נורא) היה הבא בתור.

ואז הציע הסלית'רין הפנימי של הארי בערמומיות דרך להתחבב על המנהל, ולמרבה הצער, הוא הציע אותה בצורה שנועדה להשיג את תמיכת סיעת הרוב הרייבנקלואי.

"אמממ..." אמר הארי. "אם כבר אני נשאר, אולי תוכל לעשות לי סיור קטן במשרד שלך? אני קצת סקרן לגבי חלק מהדברים שיש פה," וזה היה הזוכה בפרס לשון ההמעטה לחודש ספטמבר.

דמבלדור הביט בו, ואז הנהן בחיוך מה. "מחמיא לי שאתה מתעניין," אמר דמבלדור, "אבל חוששני שאין הרבה מה לומר." דמבלדור התקרב מעט אל הקיר והצביע על ציור של איש ישן. "אלו הם דיוקנאות המנהלים הקודמים של הוגוורטס." הוא הסתובב והצביע על השולחן. "זה השולחן שלי." הוא הצביע על הכיסא. "זה הכיסא שלי –"

"סלח לי", אמר הארי, "אבל האמת שתהיתי בקשר לדברים האלו." הארי הצביע על קובייה קטנה שלחשה בשקט "בלורפל... בלורפל... בלורפל".

"מה, השליפציקים הקטנים?" שאל דמבלדור. "קיבלתי אותם עם המשרד ואין לי שמץ של מושג מה רובם עושים. אם כי החוגה **הזאת**, עם שמונת המחוגים, מונה את מספר ה... בוא נקרא להם עיטושים... של מכשפות שמאליות בתוך תחומי צרפת, ולא תאמין כמה עבודה נדרשה כדי שהיא תעבוד כמו שצריך. והבר **הזה**, עם הוויבלרים הזהובים, הוא המצאה שלי ומינרווה לעולם לא תצליח להבין מה הוא עושה."

בזמן שהארי עיכל הכול, דמבלדור ניגש למתלה הכובעים. "כאן נמצאת כמובן מצנפת המיון. אני מאמין שכבר נפגשתם. היא אמרה לי לעולם לא להניח אותה שוב על ראשך בשום פנים ואופן. אתה רק התלמיד הארבעה-עשר בכל ההיסטוריה שהיא אמרה את זה עליו. גם על באבא יאגה היא אמרה דבר דומה, ועל שנים-עשר האחרים אספר לך כשתהיה מבוגר יותר. זו מטרייה. זו עוד מטרייה." דמבלדור צעד כמה צעדים נוספים והסתובב, חיוך רחב למדי נסוך כעת על פניו. "וכמובן, רוב האנשים שמגיעים למשרדי רוצים לראות את פוקס."

דמבלדור עמד ליד הציפור שניצבה על במת הזהב.

הארי התקרב, מבולבל למדי. "זה פוקס?"

"פוקס הוא עוף חול", אמר דמבלדור. "עופות חול הם יצורי קסם חזקים מאוד ונדירים מאוד."

"אה..." אמר הארי. הוא הרכין את ראשו והביט אל תוך העיניים השחורות, הקטנות והנוצצות, שלא הפגינו ולו קמצוץ של כוח או של תבונה.

"אההה..." אמר הארי שוב.

הוא היה די בטוח שזיהה את צורתה של הציפור. היה קשה לפספס.

"אמממ..."

תגיד משהו חכם! שאג מוחו של הארי על עצמו. אל תעמוד שם סתם כמו אידיוט!

טוב, מה לעזאזל אני אמור לומר? ירה מוחו של הארי בחזרה.

כל דבר שעולה בדעתך!

זאת אומרת, כל דבר חוץ מ"פוקס הוא תרנגולת" –

כן! כל דבר חוץ מזה!

"אז... אמממ... איזה מין קסם יש לעופות חול?"

"לדמעות שלהם יש כוח ריפוי", אמר דמבלדור, "הם יצורים של אש ונעים בין כל המקומות באותה הקלות שבה אש כבה במקום אחד ונדלקת במקום אחר. העומס העצום שהקסם הטבוע בהם מעמיס על גופם גורם להם להזדקן במהירות, ועם זאת הם הדבר הקרוב ביותר בעולם לבני אלמוות, כי כשגופם תש הם מציתים

את עצמם בפרץ אש ומותירים מאחוריהם גוזל, או לפעמים ביצה. "דמבלדור התקרב ובחן את התרנגולת במצח קמוט. "המממ... נראה קצת חלוש, הייתי אומר."

עד שההערה הזאת נקלטה במוחו של הארי התרנגולת כבר עלתה באש.

התרנגולת פתחה את מקורה, אבל היא לא הספיקה אפילו לפלוט קרקור בודד לפני שהחלה לכמוש ולהיחרך. הבערה הייתה קצרה, חזקה ומובלת לחלוטין בתוך עצמה. לא היה שום ריח של שרפה.

ואז האש גוועה, שניות בודדות לאחר שהחלה, והשאירה מאחור ערמת אפר קטנה ופתטית על הבמה המוזהבת.

"אל תיראה כל כך מבועת, הארי!" אמר דמבלדור. "פוקס לא נפגע." ידו של דמבלדור נכנסה לתוך כיסו, ואז אותה היד חיטטה באפר והוציאה ביצה צהובה קטנה. "תראה, הנה ביצה!"

"אה... וואו... מדהים..."

"אבל עכשיו באמת כדאי שנתקדם קצת," אמר דמבלדור. הוא הותיר את הביצה באפרה של התרנגולת, חזר לכס שלו והתיישב. "הרי כמעט הגיעה שעת ארוחת הערב, ולא כדאי שניאלץ להשתמש במחוללי הזמן שלנו."

מאבק כוח אלים התרחש בממשלת הארי. סלית'רין והפלפאף החליפו צדדים אחרי שראו את המנהל של הוגוורטס שורף תרנגולת.

"כן, קצת," אמרו שפתיו של הארי. "ואז ארוחת ערב."

אתה שוב נשמע כמו אידיוט העיר המבקר הפנימי שלו.

"ובכן," אמר דמבלדור. "חוששני שיש לי וידוי, הארי. וידוי והתנצלות."

"התנצלויות הן דבר טוב" זה אפילו לא הגיוני! מה אני מקשקש?

הקוסם הזקן נאנח עמוקות. "ייתכן שלא תחשוב כך כשתבין מה שיש לי לומר. חוששני, הארי, שתמרנתי אותך כל חיך. אני הוא זה שהשאיר אותך לטיפולם של הוריקן החורגים המרושעים –"

"ההורים החורגים שלי לא מרושעים!" פלט הארי. **"ההורים** שלי, זאת אומרת!"

"מה, לא?" אמר דמבלדור, שנראה מופתע ומאוכזב. "אפילו לא קצת? זה לא מתאים לתבנית..."

הסלית'רין הפנימי של הארי צרח במלוא ריאותיו המדומינות, **שתוק חתיכת אידיוט הוא ייקח אותך מהם!**

"לא, לא," אמר הארי, שפתיו קפואות בהעוויה מזעזעת, "רק ניסיתי לחוס על רגשותיך, הם בעצם מרושעים מאוד..."

"באמת?" דמבלדור רכן קדימה והביט בו בדריכות. **"מה הם עושים?"**

דבר מהר "הם... אמממ... אני צריך לפתור כלים ולשטוף בעיות והם לא נותנים לי לקרוא הרבה ספרים ו
–"

"אה, טוב מאוד. טוב לשמוע," אמר דמבלדור, שנשען שוב לאחור. הוא חיך חיוך עצוב. "אני מתנצל על
זה, אם כך. עכשיו איפה הייתי בדיוק? אה, כן. צר לי לומר, הארי, שאני אחראי פחות או יותר לכל דבר רע
שאי פעם קרה לך. אני יודע שזה בטח יכעיס אותך מאוד."

"כן, אני כועס מאוד!" אמר הארי. "גררר!"

המבקר הפנימי של הארי העניק לו את פרס המשחק הגרוע ביותר בתולדות הזמן כולו.

"ורק רציתי שתדע," אמר דמבלדור, "רציתי לומר לך בהקדם האפשרי, למקרה שמהו יקרה לאחד
מאיתנו אחר כך, שאני באמת באמת מצטער. על כל מה שכבר קרה ועל כל מה שעוד יקרה."

עיניו של הקוסם הזקן נצצו מדמעות.

"ואני כועס מאוד!" אמר הארי. "כועס כל כך עד שאני רוצה ללכת ברגע זה אלא אם כן יש לך עוד משהו
לומר!"

פשוט לך כבר לפני שהוא ישרוף גם אותך! צווחו סליט'רין, הפלפאף וגריפינדור.

"אני מבין," אמר דמבלדור. "דבר אחרון, הארי. **אל** תנסה לעבור את הדלת האסורה במסדרון הקומה
השלישית. אין שום דרך שתוכל לעבור את כל המלכודות, ולא הייתי רוצה לשמוע שקרה לך משהו רע
כשניסית לעשות זאת. מסופקני שתוכל אפילו לפתוח את הדלת הראשונה, מכיוון שהיא נעולה ואינך מכיר
את הלחש *אלוהומורה* –"

הארי הסתובב ונמלט לעבר היציאה במהירות שיא. הידית שיתפה פעולה כשהוא סובב אותה והוא רץ
במורד המדרגות הלולייניות בעודן מסתובבות, רגליו כמעט נתקלות זו בזו ומפילות אותו, ובתוך רגע הוא
היה למטה והגרגויל זז הצדה והארי נורה מתוך גרם המדרגות כמו חץ מקשת.

הארי פוטר.

בטח יש איזה קטע מיוחד עם הארי פוטר.

הרי גם מבחינת כל שאר האנשים היום יום חמישי, אבל לא נראה שדברים כאלה קורים לאף אחד אחר.

השעה הייתה 18:21 בערב יום חמישי כשהארי פוטר נורה מתוך גרם המדרגות כמו חץ מקשת, האיץ
במהירות שיא והתנגש חזיתית במינרווה מקגונגל, שבדיוק נכנסה למסדרון בדרכה למשרד המנהל.

למרבה המזל איש מהם לא סבל מפגיעה חמורה. כמו שהוסבר להארי מעט מוקדם יותר באותו יום – בשלב
שבו סירב להתקרב למטאטא שוב אי פעם – בקווידיץ' משתמשים במרביצנים מברזל יצוק רק כדי שיהיה

להם אפילו סיכוי לפגוע בשחקנים, מכיוון שקוסמים נוטים להיות עמידים יותר בפני חבלות מאשר מוגלים.

אבל הארי ופרופסור מקגונגל בכל זאת מצאו את עצמם שרועים על הרצפה, והמגילות שהיא החזיקה בידיה התפזרו בכל המסדרון.

שתיקה נוראה השתררה.

"הארי פוטר, "סיננה פרופסור מקגונגל מהרצפה שעליה הייתה שרועה ליד הארי. קולה התרומם כמעט לכדי צווחה. **"מה עשית במשרד המנהל?"**

"כלום!" צייץ הארי.

"דיברת איתו על המורה להתגוננות?"

"לא! דמבלדור זימן אותי לשם ונתן לי איזו אבן גדולה ואמר שהיא הייתה שייכת לאבא שלי ושאני צריך להיסחב איתה לכל מקום!"

עוד שתיקה נוראה.

"אני מבינה, "אמרה פרופסור מקגונגל, קולה מעט רגוע יותר. היא קמה, נייערה את בגדיה וירתה מבט נוקב במגילות הפזורות, שקפצו מיד לערמה מסודרת ונצמדו לקיר המסדרון, כאילו כדי להתחבא ממבטה. "תנחומי, מר פוטר, ואני מתנצלת שפקפקתי בך."

"פרופסור מקגונגל, "אמר הארי. קולו רעד במקצת. הוא הקים את עצמו מהרצפה, נעמד על רגליו והרים מבט אל פניה הבטוחות והשפוינות. "פרופסור מקגונגל..."

"כן, מר פוטר?"

"את חושבת שאני באמת צריך?" אמר הארי בקול חלוש. "להיסחב לכל מקום עם האבן של אבא שלי?"

פרופסור מקגונגל נאנחה. "חוששתני שזה בינך לבין המנהל." היא היססה. "אומר רק שהתעלמות מוחלטת מדבריו של המנהל היא כמעט אף פעם אינה צעד חכם. אני באמת מצטערת לשמוע על הדילמה שלך, מר פוטר, ואם יש איזו דרך שבה **אוכל** לעזור לך עם מה שתחליט לעשות –"

"אמממ..." אמר הארי. "האמת היא שחשבתי שברגע שאדע איך, אוכל לשנות את הצורה של הסלע לטבעת ולענוד אותה על האצבע. אם תוכלי ללמד אותי איך לשמר שינוי צורה –"

"טוב ששאלת אותי קודם, "אמרה פרופסור מקגונגל, פניה מתקשחות מעט. "אם תאבד שליטה על שינוי הצורה, ההיפוך יכרות לך את האצבע וכנראה יתלוש לך את היד מהמקום. ובגילך, אפילו טבעת תהיה מטרה גדולה מכדי שתצליח לשמר את שינוי הצורה לתקופה בלתי מוגבלת מבלי שזה יהפוך למעמסה גדולה מדי על הקסם שלך. אבל אוכל לדאוג שיחשלו בשבילך טבעת עם מקום לאבן חן, אבן חן **קטנה**, שתהיה במגע עם העור שלך, ותוכל להתאמן בשימור צורה של חפץ בטוח, כמו מרשמלו. כשתצליח

להתמיד בזה, אפילו תוך כדי שינה, למשך חודש שלם, ארשה לך לשנות את צורתה של... אמממ... האבן של אביך..." קולה של פרופסור מקגונגל דעך. "המנהל **באמת** – "

"כן. אה... אמממ..."

פרופסור מקגונגל נאנחה. "זה קצת מוזר, אפילו יחסית אליו." היא התכופפה והרימה את ערמת המגילות. "אני מצטערת, מר פוטר. אני מתנצלת שוב שלא בטחתי בך. אבל כעת תורי לפגוש את המנהל."

"אמממ... כאילו... בהצלחה וכל זה..."

"תודה לך, מר פוטר."

"אמממ..."

פרופסור מקגונגל הלכה לעבר הגרגויל, אמרה את הסיסמה מבלי להישמע ונעמדה על המדרגות המסתובבות. היא החלה לעלות אל מחוץ לשדה הראייה של הארי והגרגויל החל לחזור למקומו –

"פרופסור מקגונגל המנהל שרף תרנגולת!"

"הוא מה – ? "